

en Beretning, der gik ud paa, at Landets Konge, ledsaget af Marineministeren, havde været Gjæst hos en af Landets Herremænd, havde modtaget Hyldest af de saakaldte konervative Klubber og der havde udtalt sig — saaledes lod Beretningen — imod de Fjere, der satte Splid og Strid i Befolkningen, og som kun ville deres egen Fordel. Der er jo i en saadan Kamp væsentlig Fjere for 2 Partier, det nytter ikke at skjule det, Ministeriet det ene Partis Fjere, Oppositionens valgte Ledere det andets. Nu vilde det jo være usandhynligt, om Ordene sigtede til Kongens Raadgivere. Huff paa, jeg taler kun om de Ord, der stod i „Berlingske Tidende“, jeg taler ikke om de Ord, Kongen har sagt, thi Kongen har ikke sagt de anførte Ord. Det vilde altsaa være usandhynligt, om disse Ord sigtede til Kongens Raadgivere, det antager jeg ikke, det bliver da den naturlige Forklaring, at de sigtede til Oppositionens ledende Mænd; Mænd, der arbeide efter deres Overbevisning ihærdig for deres Fædrelands Vel, for Konge og Folk, de skulle efter „Berlingske Tidendes“ Beretning af Landets konstitutionelle Konge være skildrede som egennyttige Personer, som Ingen skulde have med at gjøre. Vi vide Alle, at det har Landets ophøiede Chef ikke sagt, det er Ord, som ingen konstitutionel Konge tager i Munden. Vi kjende Historien, naar en Konge har brugt saadanne Ord, saa har Historien paa en Maade, jeg ikke nærmere skal skildre, fældet Dom. Men Kongen har ikke brugt disse Ord. Kongens Sind og Willighed til Enighed, Fred og Forsoning, den skal være hævet over vor Tvivl, han skal staa, som han staa efter Grundloven: Hans Person hellig og ufrænkkelig, han ansvarsfri — Ministrene ere de ansvarhavende! Men sig mig, mine Herrer, hvor kan Ministeriets Organ optage en, jeg siger det, løgnaagtig Beretning om en Udtalelse af Kongen som den af mig nævnte? Ja, jeg vil ikke en Gang sige: optage den, fordi en Redaktør, der har Artikler som dem fra B. og dem om Diktaturet, kan lade de mest takløse og urimelige Ting, men hvorledes kan Bladet optage det, uden at Ministeriet, Justitsministeren, som er om sig alle Begne, Conseilspresidenten, Udenrigsministeren, kort sagt, alle Ministrene dementere paa det kraftigste en saadan Beretning? I Mangelen af Dementi af Sligt ser jeg en af Ministeriets største moralske Synder siden den 1ste April. Hvorfor undlader Ministeriet at gjøre det? Jeg kan kun finde een Forklaring: de gjøre det, fordi de ikke have Noget imod at bruge Kongen i deres Partis Tjeneste for deres forærvelige, Landet ødelæggende Politik, fordi

de ikke have Noget imod, saa egoistiske siger jeg, de ere, at bringe ham ned paa dette Labmaal af politisk Dannelsel og Lovlighed, paa hvilket de selv staa. Men hvad er Følgen af en saadan Brug af Kongens Navn? Følgen er, at det gaar ud i den almindelige Befolkning: Ja, men er det nu ikke ogsaa sandt, har den Konge, som vi valgte i 1853, den Første i det nye Dynasti, Efterfølgeren af Frederik den Syvende, ikke staaet sig til Gudseier — til Grundlovsbryderpolitiken imod den hele øvrige Befolkning? Og, idet man spørger saaledes: Er det ikke sandt? saa begynder Tilliden at vikle, den Kjærlighed, der skulde besteses til ham og til hele hans Hus, der synes at kunne have en lang Fremtid, den kommer ikke, hvor den ikke var til Stede, og den visner, hvor den var, i Manges Sind. Ja, det bliver Følgen, men det tænke de Mænd ikke paa, der saa ensidig ville forfølge deres egne Magtinteresser, mens de lade alle Landets øvrige Interesser ligge. Jeg siger, at trods Provisoriet og Krigsministerens Kunst og Justitsministerens Domstole og alt Muligt, saa er det for Intet at regne, om den Strid mellem Høire og Venstre, Reaktion og Radikale, sægtende mod hinanden selv udenfor Loven eller mod Loven, varer Noget kortere eller længere, imod det, om man under Kampen fordærver eller umuliggjør et lykkeligt Forhold mellem det danske Folk og den danske Konge. Thi det lille Danmark staa ingenlunde paa stærke Fødder, fik vi først Thronen til at vikle i det danske Folks Hjertes, og der kom et Stormpust over Europa, da holdt dette Forhold ikke ud, det skulde jeg bede Alle, der elste Kongehuset og Landet, om at betænke. Og lige saa sikkert kunde det vel paa den anden Side være, at dersom der udviklede sig et virkelig lykkeligt, tillidsfuldt Forhold mellem Landets Konge og Folket, uden Hensyn til de politiske Afstyngninger iøvrigt, kunde et saadant Forhold mellem Folket og et saadant Fyrstehus maaste blive en Borgen for vort Lands Bestaaen, naar ellers meget andet bristede. Just under en saadan Synsvinkel ser jeg dette Forhold, og i Følge denne Betragtning anklager jeg dette Ministerium for Mishandling og Misbrug af Kongedømmet her. Hvor tidt have vi ikke hørt om Oppositionens illoyale Holdning, hvor tidt har jeg ikke personlig ogsaa i dette Forhold været Gjenstand for, jeg vil sige de raaeste Udbrud (Afbrydelse). Jeg siger det, som det er, det er ikke værd at lagge Skjul herpaa. Derom er der imidlertid Intet, der er Intet hos mig, der gaar ud over den Betragtning, jeg her nævner, og jeg har hos